

[Erik Eriksen.]

kaar Erhvervene imellem, og Arbejdsløshedstallets Stigning er jo da ogsaa øjensynlig ved at paavirke de Herrer Ministres Nervesystem. Dette er saare forstaaeligt. For kort Tid siden var der jo Forlydender fremme om, at Arbejdsløshedstallet kun skulde offentliggøres en Gang om Maaneden, i Stedet for som nu en Gang om Ugen. Radikale Blade advarede imidlertid mod at nøjes med Offentliggørelse en Gang om Maaneden. Jeg maa tilstaa, jeg glædede mig over den Stilling, disse Blade indtog, saadan som man jo altid glæder sig over at finde noget fornuftigt hos en Modstander. Vi har derfor fra vor Side i Udvalget spurgt Ministeren, om disse Forlydender var rigtige, og i bekræftende Fald, med hvilken Motivering Ministeren kun ønskede Offentliggørelse en Gang om Maaneden. Man skulde jo i Grunden tro, at en saadan Oplysning var naturlig i et Udvalg, der sidder og beskæftiger sig med Arbejdsløshedsproblemet, men her havde vi gjort Regning uden Vært. Ministeren svarede, at man ikke maatte regne med at faa Svar i Udvalget, men at der i Løbet af nogle Dage vilde blive tilstillet Pressen en Redegørelse. Jeg ser meget vel, at Regeringen her ønsker at gaa frem efter Recepten: Tal sagte, væk ikke de sovende! Men da vi nu fra vor Side er i den heldige Situation at kunne vente Tilslutning fra radikal Side, vil jeg hævde den Opfattelse, at sagligt set maa det være et Tilbageskridt kun at have en maanedlig Opgørelse af Arbejdsløshedstallet, og jeg vil gerne bede Ministeren supplere den Meddelelse, som Pressen nu har bragt gennem Arbejdsdirektør Vater, saaledes at vi kan faa at vide, hvilken Begrundelse der er for, at man nu kun skal have en maanedlig Offentliggørelse.

Nej, vi fra vor Side maa være af den Opfattelse, at der er andre Omraader, hvor der i ganske særlig Grad maa sættes ind, og her tænker jeg navnlig paa Ungdomsarbejdsløsheden, idet en Nation som vor ikke kan være bekendt eller være tjent med, at en Del af Ungdommen udvikles til et Proletariat. Men det er jo i Virkeligheden det, der er ved at ske nu. Socialministeren har tidligere i denne Sag hævdet som sin Opfattelse, at det var et meget ringe Tal af Byernes arbejdsløse, der var kommet fra Landbruget, og Ministeren nævnte her en Række Tal. Men hvad fortalte nu disse Tal? De fortalte os, at Landets Ungdom var gaaet ind til Byerne, og at de der havde slaaet Byernes Ungdom ud. Jeg tillod mig ved første Behandling

i Forbigaaende at nævne de forfærdende Vilkaar, der er for disse unge Mennesker, som har været Cyklebude helt op til 18—19 Aars Alderen.

Som det fremgaar af Betænkningen, har Venstremindretallet i Udvalget søgt at faa hele dette Problem lagt saaledes til Rette, at der aabnedes Mulighed for en rationel Løsning, og den ærede socialdemokratiske Ordfører var jo ogsaa inde paa disse Forhold. Den ærede Ordfører sagde, at her stod vi over for noget, som Rigsdagen ikke kunde blande sig i. Men vi har dog før set, at Rigsdagen meget vel kunde blande sig i disse Forhold. (Ordføreren [Einer-Jensen]: Jeg sagde ogsaa: ikke burde). Ja, men det er altsaa sket før og paa en ganske anderledes kraftig Maade, end der her er Tale om.

Det, vi anmodede Ministeren om, var at tage Initiativet til en Forhandling med Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne for at skaffe disse unge Mennesker en Chance for at lære at arbejde; for hvordan man end vender og drejer det, er det saadan, at disse unge lærer ikke at arbejde ved at faa nogle Dages Nødhjælpsarbejde, det er kun en Narresut. Vi var altsaa af den Opfattelse, at selve Tarifsystemet og det Ligeløsprincip, som ligger til Grund derfor, i mange Tilfælde betyder en Hindring for de paagældende unge og spærrer dem ude fra det produktive Arbejde. De unge fra Landet, som har lært at arbejde, er langt gunstigere stillet; de har Mulighed for at slaa Byernes unge ud, fordi der ikke er her Tale om Konkurrence paa lige Vilkaar.

Jeg skal i saa Henseende henvise til, at en saa kendt Mand som Metalarbejderforbundets Formand, Hr. Otto Wolf, sidste Sommer, tror jeg det var, skrev en bemærkelsesværdig Artikel, som brød med det stive Tarifsystem, hvor det drejer sig om de unge og lige udlærte. Altsaa ogsaa fra den Side erkender man Problemet.

Vi bad Ministeren tage Initiativet til en Forhandling med Organisationerne, idet vi mente, at Ministeren med sin Autoritet her kunde øve en virkelig Indsats. Svaret var imidlertid et blankt Nej, og det beklager jeg i allerhøjeste Grad. Jeg har faaet Breve fra Fagforeningsfolk, som beder os fastholde inden for Venstre, at der maa ske en yderligere Afspænding i selve Tarifsystemet, naar det drejer sig om disse unge og lige udlærte paa den ene Side og de ældre og trænedede Arbejdere paa den anden. Selv om jeg saaledes maa beklage, at Ministeren og Regeringspartierne